ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 2. apríla 2009 *

Vo veci C-202/07 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 10. apríla 2007,

France Télécom SA, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: J. Philippe, H. Calvet, O.W. Brouwer a T. Janssens, advokáti,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: E. Gippini Fournier, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia M. Ilešič, A. Tizzano (spravodajca), A. Borg Barthet a J.-J. Kasel,

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. apríla 2008,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 25. septembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Vo svojom odvolaní spoločnosť France Télécom SA (ďalej len „France Télécom“) navrhuje, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 30. januára 2007, France Télécom/Komisia (T-340/03, Zb. s. II-107, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol jej žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia Komisie zo 16. júla 2003 o konaní podľa článku 82 ES (vec COMP/38.233 — Wanadoo Interactive, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu, konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

2 Spoločnosť Wanadoo Interactive SA (ďalej len „WIN“) bola v predmetnom čase spoločnosťou patriacou do skupiny France Télécom pôsobiacou vo Francúzsku v odvetví služieb prístupu k internetu vrátane služieb ADSL (Asymmetric Digital Subscriber Line, asymetrická digitálna účastnícka linka).

3 V článku 1 sporného rozhodnutia Komisia Európskych spoločenstiev konštatovala, že od marca 2001 do októbra 2002 „WIN porušovala článok [82 ES] tým, že uplatňovala v prípade svojich služieb eXtense a Wanadoo ADSL predátorské ceny, ktoré jej neumožňovali pokryť variabilné náklady až do augusta 2001 a celkové náklady od augusta 2001, v rámci plánu, ktorého cieľom bolo ovládnuť trh prístupu k vysokorýchlostnému internetu v dôležitej fáze jeho vývoja“. V článku 2 uvedeného rozhodnutia preto Komisia spoločnosti WIN nariadila ukončiť toto porušenie a v článku 4 jej uložila pokutu vo výške 10,35 milióna eur.

4 Dňa 2. októbra 2003 spoločnosť WIN, ktorej právnym nástupcom sa stala spoločnosť France Télécom po zlúčení 1. septembra 2004, podala na Súd prvého stupňa žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia. Táto žaloba bola napadnutým rozsudkom zamietnutá.

5 Vo svojej žalobe o neplatnosť spoločnosť WIN zdôrazňovala najmä žalobný dôvod založený na tom, že Komisia porušila článok 82 ES. V jednej časti tohto žalobného dôvodu WIN tvrdila, že Komisia v dostatočnom právnom rozsahu nepreukázala, že táto spoločnosť zneužila dominantné postavenie prostredníctvom predátorských cien za dotknuté služby od marca 2001 do októbra 2002 a že sa viackrát dopustila nesprávneho právneho posúdenia.

6 Dotknutá časť žalobného dôvodu sa skladá z dvoch skupín tvrdení, ktoré sa týkajú jednak metódy, ktorú Komisia použila pri výpočte miery pokrytia strát, a jednak uplatnenia tejto metódy na test predátorského správania.

7 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa metódy výpočtu miery pokrytia nákladov, Súd prvého stupňa najskôr v bodoch 129 a 130 napadnutého rozhodnutia pripomenul široký priestor na voľnú úvahu, ktorou Komisia disponuje vo veciach vyžadujúcich komplexné ekonomické posúdenie, ako aj voľné kritériá, ktoré judikatúra stanovuje pri posudzovaní predátorských cien.

8 Odvolávajúc sa predovšetkým na rozsudky z 3. júla 1991, AKZO/Komisia (C-62/86, Zb. s. I-3359), a zo 14. novembra 1996, Tetra Pak/Komisia (C-333/94 P, Zb. s. I-5951), Súd prvého stupňa v bode 130 napadnutého rozsudku pripomenul „na jednej strane, že nižšie ceny ako priemer variabilných nákladov umožňuje predpokladať eliminačný charakter cenovej politiky, a na druhej strane, že ceny nižšie ako priemer celkových nákladov, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov musia byť považované za zneužívajúce, ak sú stanovené v rámci plánu, ktorého cieľom je likvidácia konkurenta“.

9 Následne Súd prvého stupňa hneď na úvod konštatoval, že pri výpočte miery pokrytia nákladov Komisia v prejednávanej veci zvolila metódu výpočtu upravených nákladov. Táto metóda je takto opísaná v bode 132 napadnutého rozsudku:

„ … Podľa zásady odpisovania majetku Komisia vychádzala z rozloženia nákladov získania zákazníkov na 48 mesiacov. Na tomto základe oddelene preskúmala pokrytie upravených variabilných nákladov a pokrytie celkových upravených nákladov, potvrdzujúc pritom, že Súdny dvor stanovuje dva testy pokrytia nákladov, podľa toho, či konanie dominantného podniku patrí alebo nepatrí do rámca plánu, ktorého cieľom je poraziť konkurentov. …“

10 Uplatňujúc uvedenú metódu upravených nákladov Komisia, ako to Súdny dvor uviedol v bode 138 napadnutého rozsudku, prijala záver, že:

„ … ceny uplatňované WIN jej neumožňovali pokryť variabilné náklady až do augusta 2001 ani celkové náklady od januára 2001 do októbra 2002…, pričom nepokrytie celkových nákladov až do augusta 2001 je nepochybné vzhľadom na mieru pokrytia variabilných nákladov“.

11 Po zamietnutí tvrdení spoločnosti WIN, ktorými sa snažila preukázať, že metóda zvolená Komisiou bola statická a nebrala do úvahy zmeny v nákladoch počas dotknutého obdobia 48 mesiacov, Súd prvého stupňa v bode 143 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia správne zohľadnila v prípade každého posudzovaného obdobia porušenia a v prípade každého účastníka následné zníženia taríf, ku ktorým došlo v priebehu predmetného obdobia a svoju analýzu rozdelila v závislosti od týchto znížení.

12 Okrem toho Súd prvého stupňa v bode 152 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia správne konštatovala, že príjmy a náklady vzniknuté po októbri 2002, teda po porušení, nemožno zohľadniť pri posudzovaní miery pokrytia nákladov počas predmetného obdobia.

13 Súd prvého stupňa napokon v bode 153 napadnutého rozsudku konštatoval, že aj za predpokladu, ako WIN tvrdila, že by bolo vhodnejšie v prejednávanej veci použiť inú metódu výpočtu, najmä metódu výpočtu čistej aktualizovanej hodnoty predplatiteľov, táto skutočnosť by nestačila na preukázanie nezákonnosti metódy, ktorú Komisia napokon použila.

14 WIN v prvostupňovom konaní rovnako namietala, že pri uplatnení zvolenej metódy na určenie miery pokrytia nákladov Komisia vzala do úvahy niektoré nesprávne skutočnosti.

15 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 165 a 169 napadnutého rozsudku konštatoval, že odhliadnuc od prípustnosti tohto tvrdenia, aj v prípade, že by sa nesprávne skutočnosti nezohľadnili, príjmy, ktoré pri dotknutej službe vznikali, ako to samotná WIN pripustila, boli v každom prípade nižšie ako s ňou súvisiace náklady. Samotná táto skutočnosť by umožňovala zamietnuť uvedené tvrdenie ako neúčinné.

16 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa testu predátorského správania, Súd prvého stupňa po prvé v bodoch 182 až 186 napadnutého rozsudku zamietol tvrdenia, ktoré WIN predložila, týkajúce sa existencie absolútneho práva hospodárskeho subjektu na vyrovnanie cien v dobrej viere s tými, ktoré predtým účtoval jeden z jeho konkurentov, ak sú tieto ceny nižšie ako jeho náklady.

17 Súd prvého stupňa totiž uviedol, že ani prax Komisie, ani judikatúra Spoločenstva nepriznávajú podniku v dominantnom postavení také absolútne právo, a následne pripomenul, že dominantné podniky majú osobitné povinnosti, a preto môžu byť zbavené práva správať sa alebo konať určitým spôsobom, ktorý nie je sám osebe zneužívaním a ktorý by bol prípustný, keby išlo o správanie alebo konanie podnikov, ktoré nemajú dominantné postavenie.

18 V bode 187 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa dospel k tomuto záveru:

„WIN sa pri odôvodňovaní svojho správania nemôže odvolávať na absolútne právo na vyrovnanie cien s cenami konkurentov. Hoci je pravda, že vyrovnanie cien podniku s dominantným postavením s cenami konkurentov nie je samo osebe zneužívaním alebo konaním, za ktoré možno uložiť sankciu, nemožno vylúčiť, že sa takým stane

vtedy, keď je jeho cieľom nielen ochrana záujmov podniku, ale aj posilnenie tohto dominantného postavenia a jeho zneužívanie.“

19 Po druhé Súd prvého stupňa zamietol tvrdenie WIN, podľa ktorého nemala plán predátorského správania a odstránenia konkurencie.

20 Podľa WIN sa Komisia dopustila závažného porušenia článku 82 ES, keď konštatovala, že existoval plán eliminácie konkurentov. Tento plán totiž nebolo možné považovať za racionálny v podmienkach dotknutého trhu, najmä vzhľadom na slabé vstupné bariéry tohto trhu.

21 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa na úvod v bodoch 195 až 198 napadnutého rozsudku pripomenul, že na to, aby Komisia mohla konštatovať existenciu predátorských cien, podľa judikatúry musí poskytnúť vierohodné dôkazy o existencii stratégie „ovládnutia“ trhu, pokiaľ ceny podniku v dominantnom postavení nepokrývajú jeho celkové náklady. Ďalej konštatoval, že Komisia poskytla také dôkazy, a následne v bode 204 rozsudku rozhodol, že žaloba spoločnosti WIN vychádzala z príliš neurčitých skutočností, na základe ktorých Súd prvého stupňa nemohol o uvedenom tvrdení rozhodnúť a následne ho zamietol. Súd prvého stupňa navyše konštatoval v bodoch 206 až 215 uvedeného rozsudku, že dôkazy, z ktorých Komisia vychádzala, boli dostatočne vierohodné a potvrdené aj ďalšími skutočnosťami a Komisia preto mohla oprávnene konštatovať existenciu stratégie „ovládnutia“ trhu počas celej doby porušenia.

22 Po tretie podľa WIN sa Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatovala, že nebolo potrebné preukázať možnosť pokrytia strát, ktoré jej vznikli v dôsledku uplatňovania jej cenovej politiky. WIN rovnako tvrdila, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia a nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatovala, že predložila dôkaz o takej možnosti.

23 S odvolaním na už citované rozsudky AKZO/Komisia a Tetra Pak/Komisia Súd prvého stupňa v bode 228 napadnutého rozsudku vylúčil, že Komisia je povinná takýto dôkaz poskytnúť. Ak sú totiž ceny uplatňované podnikom v dominantnom postavení nižšie ako celkové náklady, Komisia síce je povinná predložiť dôkaz o následnej skutočnosti, teda o existencii „ovládnutia" trhu, ale nemá už povinnosť preukázať možnosť pokrytia strát.

Návrhy účastníkov konania

24 France Télécom vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok, a následne,

— vrátil vec na Súd prvého stupňa alebo

— s konečnou platnosťou rozhodol o zrušení sporného rozhodnutia tak, aby vyhovel návrhom odvolateľky, ktoré predložila v prvostupňovom konaní, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

25 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode založenom na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku

26 Vo svojom prvom odvolacom dôvode odvolateľka namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Tento odvolací dôvod je rozdelený na dve časti.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na nevyhnutnosti preukázania možnosti pokrytia strát

— Argumentácia účastníkov konania

27 Na podporu svojho prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Súdny dvor vo svojom už citovanom rozsudku Tetra Pak/Komisia rozhodol, že možnosť pokrytia strát, ktoré vznikli podniku v dominantnom postavení v dôsledku jeho cenovej politiky, za okolností predmetnej veci netreba preukázať. Vzhľadom na to, že Súd prvého stupňa podporil prístup sledovaný v už citovanom rozsudku Tetra Pak/Komisia, mal vysvetliť dôvody, pre ktoré boli okolnosti tejto veci podobné okolnostiam vo veci Tetra Pak alebo nie, alebo odôvodňovali to isté riešenie ako v uvedenom rozsudku.

28 Komisia v zásade tvrdí, že podľa judikatúry Komisia nie je povinná preukázať možnosť pokrytia strát a že Súd prvého stupňa v tomto ohľade dostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok.

— Posúdenie Súdnym dvorom

29 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musia byť z odôvodnenia rozsudku jasne a nepochybne zrejmé úvahy Súdu prvého stupňa, aby to dotknutým osobám umožnilo zistiť dôvody prijatého rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať jeho súdny prieskum (pozri najmä rozsudky zo 14. mája 1998, Rada/de Nil a Impens, C-259/96 P, Zb. s. I-2915, body 32 a 33, ako aj zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-449/98 P, Zb. s. I-3875, bod 70).

30 Súdny dvor však rovnako upresnil, že povinnosť Súdu prvého stupňa odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno vykladať tak, že zahŕňa aj povinnosť detailne odpovedať na každé tvrdenie, ktorého sa účastník konania dovoláva, najmä pokiaľ nie je dostatočne jasné a presné a nespočíva na podrobných dôkazoch (rozsudky zo 6. marca 2001, Connolly/Komisia, C-274/99 P, Zb. s. I-1611, bod 121, a z 11. septembra 2003, Belgicko/Komisia, C-197/99 P, Zb. s. I-8461, bod 81).

31 Prvú časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba preskúmať na základe týchto zásad.

32 Treba pritom konštatovať, že v prejednávanej veci, na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil dôvody, pre ktoré Komisia nebola povinná preukázať, že spoločnosť WIN mala možnosť pokryť svoje straty.

33 V bode 224 napadnutého rozsudku totiž Súd prvého stupňa na úvod pripomenul, že v už citovaných rozsudkoch AKZO/Komisia (body 71 a 72) a Tetra Pak/Komisia (bod 41) Súdny dvor rozhodol po prvé, že ceny nižšie ako priemer variabilných nákladov musia byť vždy považované za zneužívanie, a po druhé, že ceny nižšie ako priemer celkových nákladov, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov musia byť považované za zneužívanie, len ak je možné preukázať plán vytlačenia z trhu.

34 Súd prvého stupňa ďalej v bode 225 napadnutého rozsudku poukázal na okolnosti veci, ktorá viedla k už citovanému rozsudku Tetra Pak/Komisia. Odvolal sa najmä na body 42 a 43 tohto rozsudku, v ktorých Súdny dvor konkrétne vysvetlil, že:

„42. … Pokiaľ ide o predaj neaseptických kartónov v Taliansku medzi rokmi 1976 a 1981, [Súd prvého stupňa] skonštatoval, že ceny boli výrazne nižšie ako priemer variabilných nákladov. Dôkaz o zámere vytlačiť konkurentov z trhu nebol teda potrebný. V roku 1982 boli ceny týchto kartónov medzi priemerom variabilných nákladov a priemerom celkových nákladov. To je dôvod, pre ktorý sa v bode 151 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa snažil preukázať bez toho, že by to kritizovala žalobkyňa, že Tetra Pak [International SA] mala zámer vytlačiť konkurenta z trhu.

43. Súd prvého stupňa takisto správne v bodoch 189 až 191 napadnutého rozsudku sledoval presne to isté odôvodnenie, pokiaľ ide o predaj neaseptických strojov v Spojenom kráľovstve medzi rokmi 1981 a 1984.“

35 V bode 226 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa napokon citoval bod 44 už citovaného rozsudku Tetra Pak/Komisia, v ktorom Súdny dvor dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti uvedené v bodoch 42 a 43 uvedeného rozsudku nebolo treba požadovať dodatočný dôkaz o tom, že spoločnosť Tetra Pak International SA mala skutočnú šancu pokryť svoje straty.

36 Exaktným uplatnením odôvodnenia Súdneho dvora z už citovaného rozsudku Tetra Pak/Komisia v prejednávanej veci, ako je zhrnuté v predchádzajúcich odsekoch, Súd prvého stupňa v bode 227 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že Komisia mala dobré dôvody predpokladať, že dotknutá cenová politika mala eliminačný charakter v rozsahu, v akom boli ceny uplatňované spoločnosťou WIN rovnako ako vo veci, ktorá viedla k uvedenému rozsudku Tetra Pak/Komisia, nižšie ako priemer variabilných nákladov, a že pokiaľ ide o celkové náklady, Komisia mala navyše predložiť dôkaz, že cenová politika spoločnosti WIN bola súčasťou plánu „ovládnutia" trhu.

37 Za týchto okolností treba konštatovať, že napadnutý rozsudok dostatočne jasne uvádza dôvody, ktoré Súd prvého stupňa viedli k zisteniu, že okolnosti tejto veci, najmä vzťah medzi úrovňou cien uplatňovaných spoločnosťou WIN a priemernými variabilnými a celkovými nákladmi, ktoré tejto spoločnosti vznikali, boli analogické okolnostiam už citovaného rozsudku Tetra Pak/Komisia a k záveru, že v dôsledku toho dôkaz o pokrytí strát nebol podmienkou konštatovania predátorských cien.

38 Prvú časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na práve podniku v dominantnom postavení na vyrovnanie cien s cenami jeho konkurentov

— Argumentácia účastníkov konania

39 Druhou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že neodôvodnil zamietnutie jej tvrdení, v ktorých sa odvolávala na právo na vyrovnanie svojich cien s cenami konkurentov. Vytýka mu najmä to, že sa v bode 187 napadnutého rozsudku obmedzil len na konštatovanie, že vyrovnanie cien s cenami konkurentov síce

nie je samo osebe zneužívaním, avšak nemožno vylúčiť, že sa takým stane vtedy, keď je jeho cieľom posilnenie dominantného postavenia a jeho zneužívanie bez toho, aby upresnil, či spoločnosť WIN v prejednávanej veci mala v úmysle posilniť a zneužiť svoje dominantné postavenie.

40 Komisia tvrdí, že odvolateľka sa v prvostupňovom konaní obmedzila len na tvrdenie, že Komisia porušila absolútne právo na vyrovnanie cien s cenami konkurentov, ktoré patrí každému podniku, aj keď taký podnik má dominantné postavenie na trhu a také vyrovnanie znamená uplatňovanie nižších cien, ako sú jeho náklady. Komisia zastáva názor, že Súd prvého stupňa v dôsledku toho správne rozhodol len o tom, že existencia takého absolútneho práva je v práve Spoločenstva vylúčená.

— Posúdenie Súdnym dvorom

41 Treba pripomenúť, že cieľom preskúmania Súdneho dvora v rámci odvolania je najmä overiť, či Súd prvého stupňa po právnej stránke dostatočne odpovedal na všetky tvrdenia žalobcu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 128, z 29. apríla 2004, British Sugar/Komisia, C-359/01 P, Zb. s. I–4933, bod 47, a z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 244).

42 Treba pritom konštatovať, ako to tvrdila aj Komisia, že Súd prvého stupňa v prejednávanej veci v dostatočnej miere odpovedal na argumentáciu spoločnosti WIN v prvostupňovom konaní, ktorá sa zakladala v podstate na odôvodnení dotknutej cenovej politiky na základe práva každého hospodárskeho subjektu na vyrovnanie jeho cien s cenami konkurentov bez ohľadu na jeho postavenie na trhu.

43 V bode 176 napadnutého rozsudku tak Súd prvého stupňa na úvod upresnil, že sporné rozhodnutie v bode 315 odôvodnenia spochybňuje právo spoločnosti WIN na vyrovnanie jej cien s cenami jej konkurentov len v tom rozsahu, pokiaľ táto možnosť „zahŕňa nepokrytie nákladov predmetnej služby na strane podniku v dominantnom postavení“.

44 Súd prvého stupňa ďalej v bodoch 178 až 182 napadnutého rozsudku vysvetlil dôvody, pre ktoré také vyrovnanie nemôže vychádzať ani z rozhodnutia Komisie 83/462/EHS z 29. júla 1983 o konaní podľa článku [82] Zmluvy EHS (IV/30.698 — ECS/Akzo — Predbežné opatrenia) (Ú. v. ES L 252, s. 13), ani z už citovaného rozsudku AKZO/Komisia, na ktorý sa odvolateľka odvoláva.

45 Súd prvého stupňa napokon preveril, či obmedzenie práva spoločnosti WIN na vyrovnanie jej cien s cenami jej konkurentov, pokiaľ „zahŕňa nepokrytie nákladov predmetnej služby na strane podniku v dominantnom postavení“, bolo zlučiteľné s právom Spoločenstva.

46 V tomto ohľade sa Súd prvého stupňa v bodoch 185 a 186 napadnutého rozsudku odvolal na judikatúru Spoločenstva, podľa ktorej článok 82 ES ukladá podnikom v dominantnom postavení osobitné povinnosti. Súd prvého stupňa predovšetkým pripomenul, že dominantné postavenie síce nemôže zbaviť podnik nachádzajúci sa v takomto postavení práva chrániť si svoje vlastné obchodné záujmy, keď sú ohrozené, a hoci mu treba priznať v primeranej miere možnosť konať tak, ako uzná za vhodné s cieľom ochrany uvedených záujmov, takéto konanie nemožno pripustiť, keď je jeho cieľom práve posilnenie dominantného postavenia a jeho zneužívanie.

47 Na základe tejto judikatúry teda Súd prvého stupňa rozhodol v bode 187 napadnutého rozsudku, že spoločnosť WIN sa nemohla opierať o absolútne právo na vyrovnanie svojich cien s cenami svojich konkurentov, aby mohla odôvodniť svoje konanie, keď pri tomto konaní zneužívala svoje dominantné postavenie.

48 Odvolateľka nemôže Súdu prvého stupňa vytýkať ani to, že tento záver vyslovil bez toho, aby preveril, či konanie spoločnosti WIN v prejednávanej veci malo charakter zneužívania. Súd prvého stupňa totiž výslovne zamietol, okrem iného v bodoch 195 až 218 a 224 až 230 napadnutého rozsudku, všetky tvrdenia odvolateľky, ktorými sa snažila spochybniť existenciu takého zneužívania konštatovaného v spornom rozhodnutí.

49 Aj druhú časť prvého odvolacieho dôvodu, a v dôsledku toho aj prvý odvolací dôvod ako celok, preto treba zamietnuť ako nedôvodné.

O druhom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa porušil článok 82 ES, keď odmietol právo WIN na dobromyseľné vyrovnanie jej cien s cenami jej konkurentov

Argumentácia účastníkov konania

50 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka na úvod zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa uznal, že svoje ceny vyrovnala len s cenami niektorých svojich konkurentov. Ďalej tvrdí, že právo na vyrovnanie cien je obsiahnuté v rozhodovacej praxi Komisie, judikatúre Súdneho dvora a právnej vede. Napokon Súdu prvého stupňa vytýka, že nepreveril, ako to ustálená judikatúra vyžaduje, či opatrenia, ktoré prijala na vyrovnanie cien s cenami svojich konkurentov boli, ako odvolateľka tvrdí, primerané a náležité.

51 Komisia tvrdí, že odvolateľka nenamietala ani nesprávne právne posúdenie Súdu prvého stupňa v analýze tvrdení týkajúcich sa údajného práva WIN na vyrovnanie jej cien s cenami konkurentov, ani rozpory v odôvodnení. V skutočnosti totiž odvolateľka

až v odvolacom konaní prvýkrát predložila tvrdenia, v ktorých Komisii vytýkala, že nepreverila, či opatrenia prijaté spoločnosťou WIN boli primerané a náležité.

52 Odvolateľka v každom prípade kritizuje len jeden bod napadnutého rozsudku, konkrétne jeho bod 187, podľa ktorého „nemožno vylúčiť“, že právo na vyrovnanie cien s cenami konkurentov sa podniku odmietne, keď cieľom takého vyrovnania je posilnenie dominantného postavenia alebo jeho zneužívanie. Pritom podľa Komisie je zákaz takého vyrovnania, v prípade, že pri ňom podnik v dominantnom postavení uplatňuje ceny nižšie ako náklady, úplne v súlade so zásadami, na ktorých stojí článok 82 ES. Subsidiárne Komisia zdôrazňuje, že WIN sa neobmedzila na vyrovnanie cien s cenami svojich konkurentov, ale naopak svojich konkurentov prinútila, aby vyrovnali svoje ceny s jej cenami.

Posúdenie Súdnym dvorom

53 Na podporu tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka uvádza dve tvrdenia.

54 Po prvé Súdu prvého stupňa vytýka, že porušil článok 82 ES v zásade tým, že neuznal jej právo na vyrovnanie cien s cenami jej konkurentov.

55 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z článku 58 Štatútu Súdneho dvora a článku 112 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne argumenty, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú.

56 Ako pritom uviedol aj generálny advokát v bode 83 svojich návrhov, odvolateľka v prejednávanej veci nevysvetľuje dôvody, pre ktoré Súd prvého stupňa porušil článok 82 ES, keď výslovne preskúmal, ako sa uvádza v bode 44 tohto rozsudku, rozhodovaciu prax Komisie a judikatúru Súdneho dvora, na ktorú sa WIN odvolala v prvostupňovom konaní, a následne konštatoval, že uvedený článok nemožno vykladať v tom zmysle, že podniku v dominantnom postavení priznáva absolútne právo na vyrovnanie jeho cien s cenami jeho konkurentov.

57 Z uvedeného vyplýva, že toto tvrdenie je neprípustné.

58 Po druhé odvolateľka Súdu prvého stupňa vytýka, že nevykonal analýzu toho, či reakcia spoločnosti WIN bola primeraná a náležitá.

59 Toto druhé tvrdenie je rovnako neprípustné vzhľadom na to, že odvolateľka ho nepredložila v prvostupňovom konaní.

60 Podľa ustálenej judikatúry totiž platí, že keby sa účastníkovi konania umožnilo uviesť po prvýkrát v konaní pred Súdnym dvorom žalobný dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Súdom prvého stupňa, umožnilo by sa mu tým predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v konaní o odvolaní, spor so širším rozsahom ako ten, ktorý prejednával a rozhodoval Súd prvého stupňa. V konaní o odvolaní je právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie zákonného rozhodovania o žalobných dôvodoch prejednávaných pred Súdom prvého stupňa (pozri najmä rozsudky z 11. novembra 2004, Ramondín a i./Komisia, C-186/02 P a C-188/02 P, Zb. s. I-10653, bod 60, a z 26. októbra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisia, C-68/05 P, Zb. s. I-10367, bod 96).

61 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod treba vyhlásiť za neprípustný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa nesprávne posúdil zákonnosť metódy použitej Komisiou pre výpočet miery pokrytia nákladov

Argumentácia účastníkov konania

62 Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa skreslil test predátorského správania stanovený rozsudkom AKZO/Komisia, a tým porušil článok 82 ES, keď neurčil, že metóda použitá Komisiou pre výpočet miery pokrytia nákladov je nezákonná. Súd prvého stupňa totiž nezákonne schválil nesprávne uplatnenie tohto testu Komisiou jednak na variabilné náklady a jednak na celkové náklady.

63 Pokiaľ ide o variabilné náklady, odvolateľka tvrdí, že na to, aby sa ceny nižšie ako priemerné variabilné náklady považovali za zneužívanie, použitá metóda výpočtu musí preukázať, že poskytovanie dotknutých služieb viedlo k strate.

64 Vzhľadom na to, že odvolateľka v prvostupňovom konaní vychádzala zo skutočnosti, že prakticky počas celého predmetného obdobia každý individuálny predplatiteľ vytváral pre WIN zisk, Súd prvého stupňa sa nemohol vyhnúť prevereniu toho, či Komisia preukázala, že každé predplatné vytváralo pre WIN stratu bez toho, aby neporušil článok 82 ES. Súd prvého stupňa napriek tomu prijal postoj Komisie, ktorý nepodával celkový prehľad o ziskovosti každého predplatného, ale pozostával z analýzy jednotlivých období.

65 Pokiaľ ide o celkové náklady, odvolateľka sa odvoláva na svoje tvrdenia o variabilných nákladoch a tvrdí, že Súd prvého stupňa skreslil test predátorského správania, pretože nepreskúmal, či sa preukázalo, že celkové náklady na predplatiteľov neboli pokryté.

66 Komisia vyvracia tieto tvrdenia a tvrdí po prvé, že v tomto prípade je použitá metóda nielen rovnaká ako metóda použitá v prípadoch, ktoré viedli k už citovaným rozsudkom AKZO/Komisia a Tetra Pak/Komisia — to znamená metóda, pri ktorej sa náklady jednoducho berú do úvahy tak, ako sú uvedené v účtovníctve podniku — ale táto metóda bola upravená, aby to bolo pre odvolateľku výhodnejšie, a to tak, že výška nákladov použitých pri výpočte je v skutočnosti nižšia ako výška skutočných nákladov spoločnosti WIN.

67 Komisia ďalej uvádza, že odvolateľka nevytýka Súdu prvého stupňa nesprávne posúdenie alebo skreslenie skutočností v analýze žalobného dôvodu týkajúceho sa statickej metódy výpočtu použitej Komisiou. Rovnako nevytýka nesprávne právne posúdenie ani vtedy, pokiaľ ide o analýzu Súdu prvého stupňa v súvislosti so skutočnosťou, že Komisia odmietla prijať alternatívnu metódu výpočtu nákladov, ktorú WIN navrhovala.

68 Pokiaľ ide o potrebu zohľadniť celkové 48-mesačné trvanie predplatného, Komisia uvádza, že vzhľadom na to, že miera pokrytia bola pri všetkých následných kratších obdobiach, ktoré sa preskúmali v spornom rozhodnutí (celkovo približne jeden a pol roka), nižšia ako 100 %, musela byť nižšia ako 100 % aj pre celkové priemerné trvanie predplatného, to znamená 48 mesiacov. V tejto súvislosti Komisia uvádza, že táto miera pokrytia sa nemohla zvýšiť nad 100 % počas dlhšieho obdobia s výnimkou prípadu, keby situácia po období porušenia umožňovala podniku trvale vytvárať maržu na jedného predplatiteľa, ktorá by bola značne vyššia ako konkurencieschopná úroveň.

Posúdenie Súdnym dvorom

69 Na úvod treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora sa v odvolaní nemôžu opakovať len tie isté žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré už boli predložené Súdu prvého stupňa, ale musia sa predložiť aj tvrdenia o tom, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia (pozri uznesenie z 5. februára 1998, Abello a i./Komisia, C-30/96 P, Zb. s. I-377, bod 45, a v tomto zmysle aj rozsudok z 8. januára 2002, Francúzsko/Monsanto a Komisia, C-248/99 P, Zb. s. I-1, bod 69).

70 V bodoch 129 až 156 napadnutého rozsudku pritom Súd prvého stupňa podrobne odpovedal na tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých metóda výpočtu miery pokrytia nákladov, ktorú Komisia použila, neumožňovala vziať do úvahy náležitú úroveň nákladov spoločnosti WIN.

71 Súdny dvor okrem iného konštatoval v bode 138 napadnutého rozsudku, že po prvé na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, uplatnenie metódy výpočtu, ktorú Komisia zvolila, jej umožnilo prijať záver, že WIN účtovala ceny nižšie ako náklady. Po druhé Súd prvého stupňa v rámci svojej analýzy zákonnosti tejto metódy vysvetlil v bodoch 144 a 145 uvedeného rozsudku dôvody, pre ktoré analýza jednotlivých období Komisii umožnila vziať do úvahy zmeny taríf, ku ktorým došlo v priebehu predmetného obdobia, a následne dosiahnuť dostatočný celkový prehľad o ziskovosti predplatného.

72 Treba konštatovať, že v tomto odvolacom dôvode odvolateľka neuvádza nijaké nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Súd prvého stupňa dopustil pri analýze uvedenej v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, ale v skutočnosti len opakuje tvrdenia, ktoré už predložila v prvostupňovom konaní proti metóde prijatej Komisiou v spornom rozhodnutí.

73 Preto treba aj tretí odvolací dôvod vyhlásiť za neprípustný.

O štvrtom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a porušenia povinnosti odôvodnenia, keď konštatoval, že príjmy a náklady pochádzajúce z obdobia po údajnom porušení netreba zohľadniť pri výpočte miery pokrytia nákladov

Argumentácia účastníkov konania

74 Pokiaľ ide o štvrtý odvolací dôvod, odvolateľka namieta, že Súd prvého stupňa prijal analýzu Komisie, ktorá z výpočtu miery pokrytia nákladov vylučovala náklady a príjmy pochádzajúce z obdobia po údajnom porušení, t. j. po 15. októbri 2002. V tejto súvislosti okrem iného tvrdí, že Súd prvého stupňa nemohol — bez toho, aby si sám neprotirečil a neporušil článok 82 ES — podporiť postoj Komisie, ktorý na jednej strane vylúčil z výpočtu miery pokrytia príjmy a náklady po období údajného porušenia, ktoré však patrili do 48-mesačného obdobia trvania predplatného, a na druhej strane uznal, že pokiaľ ide o predplatné, príjmy a náklady boli oprávnene rozložené na obdobie 48 mesiacov.

75 Podľa Komisie je tento odvolací dôvod len rozšírením tretieho odvolacieho dôvodu a vyplýva z nedorozumenia. Použitím metódy Komisie, ktorú Súd prvého stupňa prijal, by sa na základe zásady odpisovania majetku mali rozložiť len jednorazové náklady, teda náklady na „získanie“ alebo „nadobúdacie náklady na predplatiteľa“. Opakujúce sa náklady a príjmy, teda náklady po porušení, by sa naopak rozkladať nemali.

76 Komisia ďalej tvrdí, že by bolo nesprávne do výpočtu miery pokrytia nákladov zahrnúť aj odhad kladnej marže v budúcnosti. Tieto kladné odhady sa zakladajú len na skutočnosti, že WIN sa rozhodla, že do svojich cien nepremietne zníženie cien prístupu do siete France Télécom prístupné všetkým konkurentom. Podľa Komisie by sa takáto marža v skutočnosti mohla vytvoriť len v prostredí oslabenej hospodárskej súťaže.

77 Komisia napokon pripomína, že približné výpočty odvolateľky v nijakom prípade nevedú k úplne kladnej miere pokrytia nákladov a že keby sa aj prijali odhady extrémne vysokej marže počas 48 mesiacov trvania porušenia, ktoré odvolateľka predložila, takáto marža by sa mohla vytvoriť len v prostredí oslabenej hospodárskej súťaže.

Posúdenie Súdnym dvorom

78 Treba pripomenúť, že Súd prvého stupňa v bodoch 136 a 137 napadnutého rozsudku vysvetlil, že metóda Komisie pozostávala z rozloženia jednorazových nákladov, teda nadobúdacích nákladov na predplatiteľa, počas priemernej dĺžky predplatného, ktorá je 48 mesiacov. Podľa postoja Komisie v spornom rozhodnutí totiž cieľom podniku nebolo okamžite dosiahnuť kladný účtovný výsledok, ale ako vyplýva z bodu 76 odôvodnenia uvedeného rozhodnutia, ktorý Súd prvého stupňa citoval v bode 136 napadnutého rozsudku, „dosiahnuť mieru pokrytia opakujúcich sa nákladov (nákladov siete a výroby), postačujúcu na to, aby marža medzi príjmami a opakujúcimi sa nákladmi pokryla v primeranom časovom horizonte neopakujúce sa variabilné náklady investované do obchodného rozvoja predmetných výrobkov“.

79 Pri uplatnení tejto metódy Komisia analyzovala cenovú politiku, ktorú WIN uplatňovala od januára 2001 do októbra 2002, a dospela k záveru, že počas tohto obdobia WIN účtovala ceny nižšie ako určitá úroveň upravených nákladov.

80 Z toho vyplýva, že skutočnosť, že sa nezohľadnili náklady a príjmy po období trvania porušenia, ktoré však patrili do dotknutého 48-mesačného obdobia, vyplývala priamo z uplatnenia metódy výpočtu miery pokrytia nákladov zvolenej Komisiou v prejednávanej veci, ktorej nezákonnosť sa odvolateľke nepodarilo preukázať ani v prvostupňovom konaní, ako vyplýva z bodu 154 napadnutého rozsudku, ani v tomto odvolacom konaní, ako vyplýva z bodov 69 až 73 tohto rozsudku.

81 Súd prvého stupňa sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 152 napadnutého rozsudku rozhodol, že „Komisia oprávnene usúdila, že príjmy a náklady vzniknuté po porušení nemôžu byť zohľadnené pri posudzovaní miery pokrytia nákladov počas predmetného obdobia“.

82 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a porušenia povinnosti odôvodnenia, keď konštatoval, že ceny, ktoré viedli k zníženiu trhového podielu podniku, možno považovať za predátorské

Argumentácia účastníkov konania

83 Podľa odvolateľky Súd prvého stupňa síce uznal, že sa trhový podiel spoločnosti WIN od augusta roku 2002 znížil, ale napriek tomu konštatoval, že údajné porušenie trvalo až do 15. októbra 2002. Predpokladom predátorského správania je podstatné zníženie hospodárskej súťaže, a preto je vylúčené v prípade, že sa hospodárska súťaž posilní.

84 Komisia v úvode namieta, že WIN toto tvrdenie uviedla v prvostupňovom konaní len preto, aby spochybnila existenciu dominantného postavenia a navrhla zníženie pokuty. Na spochybnenie existencie zneužívania toto tvrdenie používa v odvolaní prvýkrát a je preto neprípustné.

85 Pokiaľ ide o dôvodnosť piateho odvolacieho dôvodu, Komisia subsidiárne zdôrazňuje, že na základe informácií, ktoré má k dispozícii, sa trhový podiel WIN nepretržite zvyšoval až do augusta 2002. Akékoľvek zníženie jej trhového podielu počas posledného jeden a pol mesiaca trvania porušenia preto možno odôvodniť len znížením veľkoobchodných taríf France Télécom za prístup do siete, čo spoločnosť WIN na rozdiel od svojich konkurentov nezohľadnila vo svojich cenách, a tým 15. októbra 2002 porušenie ukončila. Pre úplnosť Komisia tvrdí, že také zníženie nemôže spochybniť zákonnosť sporného rozhodnutia, ale mohlo by mať vplyv na trvanie porušenia bez toho, aby to ovplyvňovalo výšku pokuty, keďže odvolateľka preskúmanie výšky pokuty nenavrhla.

Posúdenie Súdnym dvorom

86 V tejto súvislosti stačí konštatovať, ako už správne tvrdila Komisia a generálny advokát to uviedol v bode 121 svojich návrhov, že v prejednávanej veci odvolateľka v prvostupňovom konaní sporné rozhodnutie nekritizovala, pokiaľ ide o tento bod. Na zníženie svojho trhového podielu sa odvolávala, keď po prvé spochybnila existenciu dominantného postavenia a po druhé navrhovala zníženie pokuty, ale na rozdiel od tohto odvolacieho dôvodu uvedené tvrdenie nepoužila, aby spochybnila existenciu porušenia.

87 Z toho vyplýva, že na základe judikatúry uvedenej v bode 60 tohto rozsudku treba piaty odvolací dôvod vyhlásiť za neprípustný.

O šiestom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia pri posúdení existencie plánu predátorského správania

88 Šiesty odvolací dôvod sa skladá z dvoch častí.

O prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu založenej na skreslení dôkazov

— Argumentácia účastníkov konania

89 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy, z ktorých vychádzala analýza existencie plánu predátorského správania spoločnosti WIN. Opieral sa totiž len o dokumenty spoločnosti WIN, ktoré podľa jeho vlastných slov použitých v bode 214 napadnutého rozsudku odrážali „dosť ambiciózne obchodné ciele", ako aj o značne nepresný výklad interných dokumentov, v ktorých boli použité výrazy ako „ovládnutie" alebo „ovládnuť".

90 Podľa Komisie je prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu neprípustná vzhľadom na to, že po prvé v odvolacom konaní smeruje k preskúmaniu žalobného dôvodu, ktorý už Súd prvého stupňa zamietol ako neprípustný, ale súčasne sa v nej nespochybňuje skutočnosť, že uvedený súd vyhlásil tento dôvod za neprípustný. Po druhé odvolateľka nepredkladá nijaké tvrdenia na podporu údajného skreslenia, pričom samotný Súd prvého stupňa musí s konečnou platnosťou posúdiť hodnotu dôkazov, ktoré sa mu predkladajú.

— Posúdenie Súdnym dvorom

91 Treba uviesť, a vyplýva to aj z bodu 192 napadnutého rozsudku, že odvolateľka už pred Súdom prvého stupňa namietala skreslenie dôkazov, ktorého sa dopustila Komisia, a tvrdila, že Komisia nesprávne vychádzala z interných dokumentov, keď konštatovala existenciu plánu predátorského správania.

92 Ale skôr než Súd prvého stupňa začal pre úplnosť posudzovať dokumenty, ktoré odvolateľka v tomto odvolacom konaní spochybňuje, na úvod v bodoch 204 a 205 napadnutého rozsudku vyhlásil predmetný žalobný dôvod za neprípustný, pretože nespĺňal podmienky presnosti a určitosti podľa judikatúry Spoločenstva.

93 V odvolacom konaní sa odvolateľka nemôže opierať o žalobné dôvody, ktoré Súd prvého stupňa vyhlásil za neprípustné, pokiaľ nespochybňuje konštatovanie neprípustnosti (rozsudok z 22. decembra 1993, Eppe/Komisia, C-354/92 P, Zb. s. I-7027, bod 13).

94 V dôsledku toho je prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu neprípustná.

O druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 82 ES

— Argumentácia účastníkov konania

95 V rámci druhej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil článok 82 ES, keď rozhodol o existencii plánu predátorského správania len na základe subjektívnych faktorov, pričom podľa uvedeného článku sa vyžaduje dôkaz o pláne eliminácie, ktorý možno objektívne vymedziť, založený na objektívnych indíciách, akými sú vyhrážanie sa konkurentom alebo selektívne znižovanie cien pre klientov konkurencie.

96 Komisia namieta, že po prvé úmyselné zneužívanie dominantného postavenia je nepochybne objektívnou skutočnosťou a po druhé požiadavka preukázania existencie plánu eliminácie na základe objektívnych indícií, aké odvolateľka uvádza, nemá v judikatúre oporu.

— Posúdenie Súdnym dvorom

97 Stačí konštatovať, že tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Súd prvého stupňa sa pri preukazovaní plánu predátorského správania opieral len o subjektívne skutočnosti, je nesprávne.

98 Z bodov 199 a 215 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že Súd prvého stupňa sa síce odvolal na „stratégiu ovládnutia“ trhu spoločnosti WIN, ale sám to odvodil z objektívnych skutočností, ako napríklad z interných dokumentov tohto podniku.

99 Keďže druhá časť tohto odvolacieho dôvodu je nedôvodná, šiesty odvolací dôvod treba v celom rozsahu zamietnuť.

O siedmom odvolacom dôvode založenom na tom, že Súd prvého stupňa porušil článok 82 ES, keď odmietol zobrať do úvahy nemožnosť pokrytia strát

100 Siedmy odvolací dôvod je rovnako rozdelený na dve časti.

O prvej časti siedmeho odvolacieho dôvodu založenej na potrebe preukázania možnosti pokrytia strát

— Argumentácia účastníkov konania

101 V prvej časti siedmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil článok 82 ES, keď konštatoval, že preukázanie možnosti pokrytia strát nie je predpokladom toho, aby bolo možné konštatovať existenciu predátorských cien. Judikatúra Spoločenstva v skutočnosti vždy vyžaduje, aby sa také predátorské správanie preukázalo, pretože inak nie je možné ho predvídať vzhľadom na to, že z ekonomického hľadiska by nebolo rozumné, keby sa podnik rozhodol pre také správanie. Toto stanovisko zastávajú aj viaceré súdy a orgány pre hospodársku súťaž, ako aj mnoho predstaviteľov právnej vedy.

102 Komisia na úvod namieta, že judikatúra Súdneho dvora nevyžaduje, aby sa možnosť pokrytia strát preukázala. Navyše judikatúra súdov Spojených štátov amerických síce také preukázanie vyžaduje, ale vychádza z ekonomickej logiky, ktorá nie je vlastná právu Spoločenstva. Podľa postoja Komisie, ktorý sa odlišuje od koncepcie amerického práva,

totiž analýza zneužívania podľa článku 82 ES predpokladá, že dotknutý podnik má dominantné postavenie. Pritom samotná existencia takého postavenia stačí na určenie možnosti pokrytia strát. Exponenciálny rast dotknutého trhu napokon spôsobil, že v prejednávanej veci bolo také pokrytie pravdepodobné.

— Posúdenie Súdnym dvorom

103 Na posúdenie dôvodnosti prvej časti tohto odvolacieho dôvodu treba na úvod pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry článok 82 ES je vyjadrením všeobecného účelu, ktorý článok 3 ods. 1 písm. g) ES prisudzuje činnosti Európskeho spoločenstva, konkrétne vytvoreniu režimu, ktorý by zabezpečil účinnú hospodársku súťaž na spoločnom trhu. Dominantné postavenie podľa článku 82 ES sa týka takého silného ekonomického postavenia podniku, ktoré mu umožňuje brániť zachovaniu účinnej hospodárskej súťaže na relevantnom trhu tým, že mu dáva možnosť správať sa v značnej miere nezávisle od svojich konkurentov, zákazníkov a napokon aj spotrebiteľov (rozsudok z 13. februára 1979, Hoffmann-La Roche/Komisia, 85/76, Zb. s. 461, bod 38).

104 V tejto súvislosti článok 82 ES stanovuje zákaz zneužívania dominantného postavenia na trhu v rozsahu, v ktorom by to mohlo mať vplyv na obchod medzi členskými štátmi, a tým sa vzťahuje na správania, ktoré by mohli ovplyvniť štruktúru trhu, na ktorom je už stupeň hospodárskej súťaže oslabený najmä z dôvodu prítomnosti podniku majúceho takéto postavenie a ktoré by v dôsledku toho mohli byť prekážkou udržania stupňa hospodárskej súťaže, ktorý ešte na trhu existuje, alebo prekážkou rozvoja tejto hospodárskej súťaže, prostredníctvom použitia prostriedkov odlišujúcich sa od tých prostriedkov, ktorými sa riadi bežná súťaž výrobkov alebo služieb poskytovaných hospodárskymi subjektmi (rozsudky Hoffman-La Roche/Komisia, už citovaný, bod 91; z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, Zb. s. 3461, bod 70; AKZO/Komisia, už citovaný, bod 69, a z 15. marca 2007, British Airways/Komisia, C-95/04 P, Zb. s. I-2331, bod 66).

105 Vzhľadom na to, že článok 82 ES sa týka nielen postupov, ktoré by mohli spôsobiť okamžitú ujmu spotrebiteľom, ale aj takých postupov, ktoré im spôsobujú ujmu tým, že poškodzujú štruktúru účinnej hospodárskej súťaže (rozsudok z 21. februára 1973, Europemballage a Continental Can/Komisia, 6/72, Zb. s. 215, bod 26), podnik v dominantnom postavení má bez ohľadu na príčiny jeho dominantného postavenia osobitnú zodpovednosť za to, aby jeho konanie nenarušilo účinnú a neskreslenú hospodársku súťaž na spoločnom trhu (rozsudok Nederlandsche Banden-Industrie--Michelin/Komisia, už citovaný, bod 57).

106 Ako už Súdny dvor upresnil, cieľom článku 82 ES je preto zakázať dominantnému podniku, aby eliminoval svoju konkurenciu a posilňoval svoje postavenie pomocou iných prostriedkov, ako sú tie, ktoré patria do rámca hospodárskej súťaže založenej na kvalite. Z tohto hľadiska však nie každú hospodársku súťaž prostredníctvom ceny možno považovať za legitímnu (rozsudok AKZO/Komisia, už citovaný, bod 70).

107 Okrem iného treba konštatovať, že podnik, ktorý na trhu, kde štruktúra hospodárskej súťaže už je oslabená práve v dôsledku jeho prítomnosti, uskutočňuje politiku, ktorej jediným ekonomickým cieľom je eliminácia jeho konkurentov, aby následne mohol využívať slabšiu hospodársku súťaž ďalej existujúcu na trhu, zneužíva svoje dominantné postavenie.

108 S cieľom posúdiť zákonnosť cenovej politiky dominantného podniku Súdny dvor sa v bode 74 už citovaného rozsudku AKZO/Komisia odvolal na cenové kritériá založené na nákladoch dominantného podniku a jeho stratégii.

109 Súdny dvor tak rozhodol po prvé, že ceny nižšie ako priemerné variabilné náklady sa v zásade musia považovať za zneužívanie, pokiaľ sa predpokladá, že pri uplatňovaní takých cien je jediným hospodárskym cieľom podniku v dominantnom postavení eliminácia jeho konkurentov. Po druhé ceny nižšie ako priemer celkových nákladov, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov musia byť považované za zneužívanie, ak sú

stanovené v rámci plánu, ktorého cieľom je likvidácia konkurenta (pozri rozsudky AKZO/Komisia, už citovaný, body 70 a 71, ako aj Tetra Pak/Komisia, už citovaný, bod 41).

110 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, tak z judikatúry Súdneho dvora nevyplýva, že dôkaz o možnosti pokrytia strát vzniknutých v dôsledku toho, že podnik v dominantnom postavení uplatňuje ceny nižšie ako určitá úroveň jeho nákladov, je nevyhnutným predpokladom toho, aby bolo možné preukázať zneužívajúci charakter takej cenovej politiky. Okrem iného Súdny dvor už mal príležitosť vylúčiť potrebu takého dôkazu v prípade, keď bolo možné predpokladať eliminačný úmysel podniku vzhľadom na to, že podnik uplatňoval ceny nižšie ako priemerné variabilné náklady (pozri v tomto zmysle rozsudok Tetra Pak/Komisia, už citovaný, bod 44).

111 Tento výklad však určite nebráni Komisii, aby pri posúdení prvku zneužívania v rámci dotknutej praxe považovala možnosť pokrytia strát za relevantný faktor, pokiaľ môže prispievať, v prípade uplatňovania cien nižších ako priemerné variabilné náklady, napríklad k vylúčeniu iných hospodárskych dôvodov ako eliminácie konkurenta alebo k preukázaniu, v prípade uplatňovania cien nižších ako priemerné celkové náklady, ale vyšších ako priemerné variabilné náklady, existencie plánu na elimináciu konkurenta.

112 Navyše ani nemožnosť pokrytia strát nestačí na to, aby sa dalo vylúčiť, že dotknutý podnik nedosiahne posilnenie svojho dominantného postavenia najmä po odchode jedného alebo viacerých jeho konkurentov z trhu, a to takým spôsobom, že stupeň hospodárskej súťaže na trhu, už oslabenej práve v dôsledku prítomnosti tohto podniku, sa ešte viac zníži a spotrebitelia budú poškodení v dôsledku obmedzenia ich možnosti výberu.

113 Súd prvého stupňa preto správne rozhodol v bode 228 napadnutého rozsudku, že dôkaz o možnosti pokrytia strát nebol podmienkou konštatovania predátorských cien.

114 Z uvedeného vyplýva, že prvá časť tohto odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

O druhej časti siedmeho odvolacieho dôvodu založenej na dôkaze dominantného podniku o nemožnosti pokrytia strát

— Argumentácia účastníkov konania

115 V druhej časti siedmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že poskytla dôkaz o nemožnosti pokrytia strát v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť o otázke, či Komisia bola oprávnená neprihliadnuť na dôkaz o nemožnosti pokrytia, ktorý žalovaný podnik poskytol.

116 Komisia namieta, že odvolateľka nevzniesla v konaní na prvom stupni nijaký žalobný dôvod v súvislosti s otázkou, či Komisia bola oprávnená neprihliadnuť na taký dôkaz. V každom prípade je také tvrdenie implicitne zamietnuté v bodoch 103 až 121 a 261 až 267 napadnutého rozsudku. Komisia napokon zdôrazňuje, že v skutočnosti subsidiárne analyzovala možnosť pokrytia v spornom rozhodnutí a dospela k záveru, že v predmetnej veci je pravdepodobná.

— Posúdenie Súdnym dvorom

117 Ako už bolo uvedené v bode 30 tohto rozsudku, povinnosť Súdu prvého stupňa odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno vykladať tak, že zahŕňa aj povinnosť detailne odpovedať na každé tvrdenie, ktorého sa účastník konania dovoláva, najmä pokiaľ nie je dostatočne jasné a presné a nespočíva na podrobných dôkazoch.

118 Stačí teda len konštatovať, že odvolateľka v prvostupňovom konaní nepredložila žalobný dôvod, v ktorom by konkrétne namietala skutočnosť, že Komisia údajne nezákonne opomenula dôkaz o nemožnosti pokrytia strát v prejednávanej veci, ktorý WIN predložila.

119 Keďže druhá časť siedmeho odvolacieho dôvodu je nedôvodná, treba zamietnuť siedmy odvolací dôvod ako celok.

120 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa odvolanie zamieta ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

O trovách

121 Podľa článku 122 prvého odseku Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

122 Podľa článku 69 ods. 2 toho istého rokovacieho poriadku, ktorý sa na základe jeho článku 118 uplatňuje na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať odvolateľku na náhradu trov konania a odvolateľka nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. France Télécom SA je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy